

ks. Jan Sochoń

Epoka

Epoka zamknęła czyny
Nie robi się nic.
C. K. Norwid

Czyżby tak było: epoka zamyka się
bezczyinnie, pustką pomnaża,
rozwinia sztandary nihilizmu.

Czyżby świat już się nam znużył,
stał bez-atrakcyjny, rozdarł
niebiosa i zamilkł.

Czyżbyśmy nie zostali stworzeni
z miłości, by tę miłość chronić
przed ciemnością i bólem.

Czyżby to nam się śni,
że Bóg zawsze zwycięża?

Proch

Bóg mnie opuścił,
zdział ze mnie ubranie,
abym wreszcie zobaczył,
jaki w prawdzie jestem.

Nie rzekł ani słowa,
anioła nie zesłał,
zdał się na moją wolę,
na mój rozum słaby.

Patrzę więc w oczy światła,
ważę na wadze ciała,
oczyszczam serce z brudu,
modłę się, by móc kochać.

Wierzę, że mogę powstać
z prochu, który rani.

Szalenstwo

Ciało na krzyżu to moje ciało.
Jezus wcielił je w samego siebie,
w swoją boską tożsamość.

Strużka krwi spływa z moich ramion,
rozpryskuje się na posadzce z mokrej
gliny, ludzie się śmieją, szydzą, wykrzykują.

Tyś chyba postradał zmysły,
chcesz z Bogiem się równa
w miłości.

Tyś poeta.

List do Rafała Wojaczka

Nie mam takiej wyobraźni,
jak ty, Rafale.

Potrafię jednak
palić
papierosy,
myśle
o kobietach,
w słowach się zamknąć
na długie lata,
na mroźne zimy;
żyje
na chybił trafił,
na Boski los,
na Boski krzyż.

Ziemia milczy bez ciebie,
nade mną się lituje.

Jedyna szansa

We śnie idę przez miasto.
To chyba Kraków, chociaż
nie rozróżniam
ulic, kościołów, poszczególnych kamienic.

Zauważam tylko ludzi, ich przyjazne
albo złowrogie spojrzenia, gesty zastygłe
w mroku, jak w kadzi z serwatką.

Czegoś szukam, kogoś wypatruję.
Sen nie daje żadnej pewności,
może tę jedynie, że jestem kruchy,
podobny mgłę, która robi wszystko,
by żyć
jak najdłużej.

Czepiam się poręczy,
to jedyna szansa.

Pustynia

Spójrz co dzieje się ze światem,
co dzieje się ze mną w tym świecie,
z życiem, które pochylone kłęczy.

Wyrwij z tej matni,
roztrząskaj o wysokie skały
swojego miłosierdzia.

Nie odwracaj serca,
nie narzekam przecież,
cho
wywiodłeś mnie na pustynię
bez żadnego wsparcia,
jakbym sam ze sobą mógł poradzić

Zrozum, żeś zbytnio mi zaufał.

Choroba

Wymagasz postu,
umartwienia, jałmużny.

Niech tak będzie,
niech tak się stanie.

Daj tylko przeświat,
światło w oczy.

Bym zakrył twarz,
posypał się zalem.

Poznał swą grzeszność,
nie mówił zbyt wiele.

Bym szedł zgarbiony,
złożony chorobą.

Na którą zapadamy
wszyscy na tej Ziemi.

Poza niebo

Niebo przechyla się w moją stronę,
lecz biegnę dalej, poza niebo.

Łapię się na tym,
że nie myślę rozsądnie.

Zaraz przecież spadnę z Twoich,
Boże, ramion.

Wiosna

Zbliża się, jest u spodu liści,
oddycha w żyłkach powietrza,
śpiew tłoczy w martwą ziemię,
w ciemne korzenie, w oschłe
porosty nad brzegiem rzeki.
Nie widzimy jej, chociaż
stoi z dzieckiem,
które poczęła tamtej zimy.

Pomysł

Uczę się samego siebie,
od zarania dziejów.

Bóg przecież miał
pomysł na mnie,

na moją skrywaną istotę.

Nim ktokolwiek tutaj
o mnie pomyślał,

już byłem w Jego słowie.

Więc teraz zadaję
niewygodne pytania,

zastanawiam się:
dzięki mnie świat jest bogatszy,

bardziej wielobarwny
i żaloszny zarazem.

To ja daję mu szansę
na rozkwit,

na pogodne umieranie,
na szczęście wieczne.

To ja będę o nim pamiętał,
kiedy wszyscy się go wyprą,
utrącą poczucie wdzięczności.

A jak mam zachowa
się w niebie,
tego jeszcze nie wiem?

Przyjaciele

Nie mam już sił na modlitwę.
Dzień mnie zmęczył, odarł z przepychu.
Mogę tylko zmrużyć
oczy,
przeprze
za słabość i grzech.

Nie wiem, czy to wystarczy, byś mnie
nie spalił w ogniu (nie będę protestował).
Proszę tylko, bym mógł raz jeszcze spojrzeć

na białe lasy, odwiedzi
księdza Piotra,
przeprze
przyjaciół; wszak dzięki nim
byłem szczęśliwy i uspokojony.

Nie mam już sił, by kłęczeć,
by przeżyć
rozum.